

CAN AVAR

Gizemli
Karanlık Sinema

Haktan Kaan İçel

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2017

KORKUT KORKMAZ

HAYAL ETSEVER

CAN AVAR

EVİ ALMIŞ BİR TELAŞ, BABAM ÇORAP GİYMEKTE PEK YAVAŞ!

Sabahtan beri bir telaş hâkim evdekilere... Kimse yerinde duramıyor. Babam sürekli aynı soruları sormaya başladı. Doğal olarak da annem aynı cevapları veriyor. Bu acele de nereden çıktı?

Hem anne sen bana şöyle söylemez miydin?

Acele işe şeytan karışır!

Karışırsa karışır. Ben Can Avar'ım ve bu işlerin üstesinden gelebilecek birisi varsa o da benim! Şeytan'ın öncelikle gelip bazı şeyleri yapmadan önce bana sorması lazım. Kötülük yapmakla hayat ilerlemiyor.

Neyse, konumuz dağılmasın. Annem ile babamın karşılıklı aynı şeyleri konuşmaları gerçekten de çok eğlenceli bir süreç diyebilirim. Sanki internetten komikli bir video izlerken videonun takılıp sürekli aynı yeri göstermesi gibi annemle babam aynı muhabbetin içinde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Babam tüm heyecanı ile aynı soruları bakın yine sıralamaya başladı:

“pantolonumu aldın mı? Fotoğraf makinesini de unutmayalım. Hani benim kareli bir gömleğim vardı, onu ütüledin mi?”

Bu bitmez tükenmez sorulara karşın annem, son derece rahat bir şekilde, aynı cevaplarla babamın voleybol oyunundakine benzer servis atışlarını karşılamaya devam ediyordu.

“Pantolon üzerinde. Fotoğraf makinesini bavulun ön yüzüne koydum. Gömleğini dün gece ütüledim ama kırıştırdıysan bilemem.”

Buraya kadar tamam değil mi?

Babam sordu ve annem cevapladı. Yani her şey yolunda gözüküyor.

HA YIRRR!

Hiçbir şey yolunda değil!

Sanki özel güçleri olan kötü süper kahramanların bir oyununun içinde gibiyim. Sürekli aynı anı tekrar tekrar yaşayıp duruyorum. Sanki bir paradoksun içinde sıkışıp kaldım ve ısrarla aynı anı yaşıyorum. Hatta bazı yerlerde bu duruma dejavu da diyorlar.

Dejavu ne demek mi?

Aslında tam olarak anlamını özetleyemem. Ancak babamın bir ara dizilerini izlerken söylediği tanım şunun gibi bir şeydi:

Yaşadığımız bir anı, daha önceden yaşamışsın gibi hissetmek demişti babam.

Ne yalan söyleyeyim, babam dizi izlerken bu dünyadan kopuyor. Hatta yine o şaşıl kutusunun içinden kötü bir şeyler musallat olacak diye korkmuyor değilim. Bu yüzden de babam bir şey söylediye aklıma not edip, sonrasında birkaç kişiye daha soruyorum veya internetten, bir kitaptan araştırıyorum.

Ne de olsa öğretmenlerimizin söylediği gibi devir araştırma devri! Çocukken araştırmayacaksanız, ne zaman araştıracaksınız değil mi?

Gerçi bazı üniversitelerde araştırma görevlisi gibi bir meslek var. Bizim sınıftaki Yonca'nın büyük ablasının mesleği buydu diye hatırlıyorum. Belli ki büyüklerin aklı yine karmakarışık olmuş. Sadece çocukların araştırma yaptıklarını zannediyorlar. Halbuki örneklere bakarsak büyükler de aynı şeyleri yapıyor.

Hatta bazı evlerde bilgisayarlara yüklenen aile korumalarını da örnek verebiliriz. Çocuklar her şeyi araştırmasınlar diye böyle bir program bile yapılmış. Aslında bizim de her şeyi öğrenmemiz istenmiyor gibi görünüyor. Bizim araştırmamız istenen şeyleri peki kim araştırarak?

**BÜYÜKLER!
TOMBALA!**

İşte yakalandınız!

Benim gözümden kaçacağını mı sandınız? Büyükler de küçükler gibi araştırma yapıyorlar. Hem internet dünyası o kadar geniş ki sadece çocuklar için yapılmış

olamaz. Büyüdüğümüzde de bu nimetlerden yararlanmamız lazım. Yoksa dünyamızı ve hayatımızı nasıl geliştireceğiz ki?

Bu aralar biraz şımardım galiba. Kendi kendimi övmelere başladım. Halbuki ben böyle bir çocuk değilim. Şu ana kadar hep mütevazılığım ile tanınıyordum. Ancak bakkal amcanın söylediği bir söz kafamı karıştırdı. Bunun üzerine de biraz şımarmam gerektiğini düşündüm. Ne de olsa dengeyi sağlamak önemliydi.

Peki bakkal amca ne mi dedi?

Çok basit.

Fazla mütevazılık kibirdir, dedi.

Yani bunun anlamı da şuydu: İyi bir şey yaptığınızda sizi birileri övüyorsa içten içe sevinirsiniz. Ancak dışarıya çok fazla tepki verirseniz şımarık gibi görünürsünüz. Fakat sizi övdükleri halde siz utangaç bir tavırla teşekkür edip sanki yaptığınız önemli şeyi, önemsiz gibi gösterirseniz buna mütevazılık deniyordu. Tabii bu durumu alışkanlık haline getirip sanki hep utanıyorsunuz gibi davranışlarda bulunursanız bu sahte

mütevazılıktı. Yani kendini beğenenler insanların davrandıkları gibi davranmak gibi bir şeydi. Böylece iyi bir şeyler yaptığınızı zannederken bunu kötü bir şeye çeviriyordunuz.

ÇOK MU KARIŞIK OLDU?

Bence oldu. Çünkü benim bile aklım karıştı. Bu konuya nereden geldiğimi bile birden unuttum.

HEH! HATIRLADIM.

Benim kendimi durup dururken övmemim nedeni de bu sözdü.

İyi yaptıktan sonra yaptığınız güzelliğin keyfine varmak önemliydi. Bu yüzden de kendimizi çok olmak şartıyla birazcık övmemizde veya şımartmamızda sakınca yoktu.

Ben de gerile gerile kendi içimden şımartım işte. O kadorcık da olsun değil mi?

Tam o anda babam çoraplarını giymeye çalışırken anneme sorular sormaya devam etti.

Tahmin edin, ne sordu?

“Hayatım bi’ baksana bana. Bir türlü bulamıyorum. Zaten her şeyi karıştırıyorsun,” diye babam kendi kendine kızmaya başladı.

Annem ise bir yandan dolabından aldığı birkaç bluzu katlarken, öte yandan sakince babamı dinlemeye devam ediyordu.

“Neyi bulamıyorsun, söyle bana. Ailenizin kayıp arama görevlisi hizmetinizde,” dedi annem.

Babam ise ısrarla cevabını aldığı sorular üzerinde duruyordu.

“FOTOĞRAF makinesi nerede diyorum hayatım, anlamıyor musun? RAFA baktım, yok. ÇEKMECEDE hiç yok. HATTA BAVULUN İÇİNE KOYMUŞSUNDIR diye düşünererek içine baktım ama makineden eser yok.”

Annem kaşlarını havaya kaldırarak düşünceli bir şekilde babama baktı. Babam ise hâlâ çorabıyla cembelleşiyordu. Çorabın topuk kısmı ne yaparsa yapsın ayağının üst kısmına geliyordu. Sorun babamda mıydı, yoksa bu çoraplar çift topuklu mu yapıyordu?

Yoooooooooooooooooooooooooooooooooooo!

GAN AVAR

HAAAAAYYYYIIIR!

OLAAAAAAMAAAZZZ!

Yoksa babam çift topuklu, sivri burunlu, gözlerinden alev saçan bir gitar adamın çorabını mı giyyordu?

Olabilecek üç kötü güç vardı. Bunlardan biri Gitar Adam'dı...